

Клиентите на малката старомодна адвокатска кантора на ъгъла на Главната улица и „Мейпъл“ пристигаха с проблеми, от които на Саймън му беше дошло до гуша. Фалити, шофиране в нетрезво състояние, неизплатени издръжки, запорирани имоти, леки катастрофи, подозрителни падания при подхлъзване и съмнителни претенции за обезщетение поради инвалидност – обичайните случаи в практиката на провинциален адвокат, чиято студентска мечта за забогатяване е избледняла до изчезване. След осемнайсет години в този изтощителен занаят Саймън Ф. Лач, адвокат и правен консултант, се чувстваше изхабен. Омръзнало му беше от чуждите проблеми.

От време на време в сивото му ежедневие проблясваше светъл лъч, когато някой възрастен клиент се нуждаеше от услуги, свързани с наследство, например от актуализиране на завещание. Това почти винаги бяха лесни задачи, с които би се справил и първокурсник в юридически факултет, колкото и сложни да се старееше да ги представи Саймън. Само срещу 250 долара той можеше да напише, или да „изготви“, както предпочиташе да се изразява, обикновено завещание от три страници, да го отпечата на луксозна хартия със златен кант, „екипът му“ да го завери и да остави у клиента впечатлението, че подписва нещо грандиозно.

Истината беше, че половината от тези хора нямаха нужда от завещание, било то и най-стандартно, но никой в историята на американската адвокатска практика не беше казвал това на клиент, готов да си плати. Истина беше също така, че хонорарът от 250 долара си е жив обир, защото в интернет беше пълно с безплатни образци на завещания, които имаха същата правна тежест. Освен това господин Лач почти не докосваше завещанията. Неговата секретарка Матилда попълваше празните места и принтираше важните документи.

Сегашната му клиентка беше госпожа Елинон Барнет, на осемдесет и пет години, вдовица. Живееше сама в скромна къща в предградията, която бе купила заедно с втория си съпруг преди десет години. Тя нямаше деца, но покойният Хари Корсак имаше двама синове от първия си несполучлив брак и години наред се бе опитвал да убеди скъпата на сърцето му Елинон да осинови момчетата по ред причини. Нито една от тях не ѝ се бе сторила убедителна, защото тя ги ненавиждаше, както довери на Матилда по време на дългия им втори телефонен разговор. Те причинявали само неприятности.

– Къщата ви ипотекана ли е? – попита Матилда, прекъсвайки вежливо още в началото нещо, което заплашваше да се превърне в безкрайна тирада за двамата непрокопсаници.

Не. Къщата била изплатена, колата също. Нямала задължения. Хари Корсак бил много пестелив, рожба на Голямата депресия, и мразел да има дългове. Между телефонните разговори Матилда направи обичайните проверки в интернет и установи, че данъчната оценка на къщата е 280 000 долара и върху нея няма тежести; същото важеше и за колата, линкълн на петнайсет години. Тя се поразрови по-надълбоко и откри криминалното досие на Клайд Корсак, по-големия от двамата синове на съпруга ѝ. Преди десетилетия го бяха заловили да продава кокаин и беше лежал в затвора четири години.

Госпожа Барнет не желаше да обсъжда повече финансови въпроси по телефона и предпочиташе да изчака до срещата си с господин Лач. Тя пристигна точно в два следобед, облечена като заможна старица, която отива на църква. Матилда беше посрещала и изпращала хиляди като нея и я прецени светкавично, докато ѝ сипваше кафе в чаша от фин порцелан, която пазеше специално за възрастните дами. На останалите клиенти го поднасяше в картонени чаши. Госпожа Барнет се движеше без бастун, с уверена крачка и енергична походка. Седнала с изправен гръб в приемната, тя пиеше кафето си, вирнала кутре – ясен белег за изискани обноски или за лек снобизъм.

Изглеждаше в добро здраве и можеха да минат още десетина години, преди новото ѝ завещание да влезе в сила.

След няколко минути Матилда съобщи, че господин Лач е приключил своя „конферентен разговор“ и може да я приеме. Тя поведе госпожа Барнет по къс коридор към заседателна зала, чиито тъмни стени бяха опасани от лавици с дебели правни томове, които господин Лач не беше докосвал от години.

Саймън възнамеряваше да се отърве от клиентката за половин час. Щеше да ѝ отдели още толкова време следващата седмица, когато тя щеше да подпише новото си завещание, и той, поне на теория, щеше да спечели своя почасов хонорар от 250 долара. Негов близък приятел от студентските години в момента вземаше четири пъти повече във фирма за данъчни консултации във Вашингтон, но Саймън се стараяше да не мисли за такива неща. През годините беше успял да си внуши, че качеството на живота му в градчето Бракстън, Вирджиния, е много по-добро, затова парите да вървят по дяволите.

Включи чара си на макс, както правеше винаги с по-възрастните жени, и веднага усети, че Елинор Барнет е запленена от него.

– Прекрасно колие – направи ѝ комплимент той.

Старицата се усмихна, разкривайки пълен комплект пожълтели естествени зъби.

– О, благодаря.

– От бележките на секретарката ми виждам, че живеете сама и нямате деца или внуци.

Имали сте двама съпрузи, и двамата покойници.

Саймън преглеждаше записките на Матилда, все едно четеше Магна Харта.

– И сте запазили фамилното си име Барнет, след като сте се омъжили за господин Корсак.

– Ами не точно. След смъртта на Хари реших да си върна името Барнет. Корсак никога не ми е харесвало. Между нас да си остане, но с Винс Барнет ми беше много по-хубаво, отколкото с Хари Корсак. С Винс се обичахме от деца, оженихме се рано и пораснахме заедно, тъй да се каже. Бяхме доста по-млади и по-активни... романтично, ако ме разбирате.

Саймън я разбираше отлично и нямаше желание да се задълбочава в темата.

– Имате ли актуално завещание?

– Завещанията нямат срок, нали?

– Няма.

– Имам завещание, но някои неща в него ме смущават. Бих искала ново и съм готова да ви наема за мой адвокат и по други въпроси. С абонаментен договор.

– Какви други въпроси ви притесняват?

– Човек никога не знае, особено в днешно време с толкова измами и престъпни схеми. А възрастните хора са най-честите жертви. Много от тях губят всичко и това е ужасно. Държа да бъде защитена и искам да ви наема, за да следите нещата. Приятелката ми Дорис отдавна има договор с адвокат.

В момента не му хрумваше по-неприятна перспектива от това да бъде на разположение на възрастна клиентка, която подозира, че някой се опитва да я измами. Но ако тя настояваше, хиляда долара биха били прилична такса.

– Каква такса плаща приятелката ви?

– О, не много. Казва, че човек може да си наеме адвокат доста евтино.

Той си пое дъх и се опита да върне разговора в релси.

– Да обсъдим завещанието ви. Важно е да прегледам предишното.

– Да, знам. Матилда ми спомена по телефона, но аз забравих да го донеса. Напоследък все по-често забравям.

Нищо чудно. Ако клиентите му бяха над осемдесет, Саймън допускаше, че в паметта им ще има някои празнини. По-късно щеше да говори с Матилда и да преценят дали госпожа Барнет е с всичкия си и осъзнава какво прави. Първото му впечатление обаче беше добро, затова беше склонен да не се тревожи излишно.

– Бихте ли го донесли тези дни?

– Да, няма проблем. Извинете за неудобството.

– Всичко е наред. Да поговорим за активите и пасивите ви.

– Пасиви няма. Нито цент. Хари, покойният ми съпруг, мразеше да задлъжнява. Нямахме дори кредитна карта. Живеехме си спокойно и свободно.

Думите ѝ впечатлиха Саймън, който само можеше да мечтае някой ден да издрапа и да се освободи от своите дългове.

– Чудесно! – Сякаш тя се нуждаеше от одобрението му. Всичко, което той притежаваше, беше ипотекано.

– След смъртта му обаче аз се сдобих с кредитна карта „Виза“.

Той надраска нещо в бележника си и попита:

– Добре, а активите ви? Притежавате ли къщата, в която живеете?

Знаеше, че тя е нейна собственост, но повечето възрастни клиенти обичаха да се хвалят с имуществото си. Гордееха се с разумния си начин на живот и с факта, че след като са пестили с десетилетия, са финансово подсигурени.

– Разбира се.

– Имате ли представа каква е пазарната ѝ стойност в момента?

– Ами всъщност нямам, но данъчната оценка е двеста и осемдесет хиляди, струва ми се. Нещо такова.

– Добре, това е достатъчно. Обикновено къщата е най-сериозният личен актив.

– Не и в моя случай – възрази тя рязко, сякаш се засегна.

Саймън продължи да си драска в бележника и си отбеляза наум, че това завещание може би няма да е съвсем проста работа.

– Притежавате ли други недвижими имоти? Вила? Жилища, които давате под наем?

– О, не. Хари не си падаше по недвижимите имоти. Създавали големи главоболия.

А по какво си падаше Хари все пак?

– Ясно. Имате ли някакви инвестиции?

Тя си пое въздух и изведнъж доби притеснен вид.

– Нали мога да ви имам доверие, господин Лач?

– Разбира се. Аз съм ваш адвокат и законът ме задължава да пазя делата ви поверителни.

Усети лек гъдел в стомаха, сякаш предстоеше да научи чудесни и неочаквани факти. През осемнайсетте си години като псевдоспециалист по наследствено право се бе натъквал на няколко изненади, но нищо съществено.

– Знаете ли, господин Лач...

– Наричайте ме Саймън, моля ви.

– Саймън. Какво хубаво име! Знаете ли, Саймън, моят Хари почти четиресет години беше регионален търговски представител на „Кока-Кола“. Мисля, че това го уби. Кръвната му захар се повиши, получи инсулт на шейсет и девет и повече не се възстанови. Хладилникът ни винаги беше пълен с кока-кола, от истинската, не диетичната, и той прекаляваше с нея, поне според мен. Както и да е, като служител на фирмата, Хари имаше право от време на време да купува акции на преференциални цени и той купуваше всички акции, до които успееше да се добере. Не продаде нито една, доставяше му удоволствие да гледа как се трупат. И те наистина се трупаха. След това,

преди около трийсет години, започна да продава продуктите на „Кока-Кола“ на супермаркетите „Уолмарт“ и остана възхитен от фирмата. Тя пласираше огромни количества безалкохолни напитки. Хари започна да купува акции на „Уолмарт“ и не продаде нито една. Преди да почине внезапно, се чудеше какво да прави с всички тези акции. Не искаше да ги оставя на синовете си, защото от тях можеха да се очакват само неприятности. И още е така. Те не знаят за акциите, Саймън. Хари не им каза, не каза на никого освен на мен. Намираше за забавно, че си живеем кротко в скромната си къща и никой не подозира, че притежаваме милиони.

Милиони ли? Той се овладя и продължи да пише върху жълтите си листове, но почеркът му, и бездруго нечетлив, се превърна в драскулки. В този момент не можеше да си спомни да е изготвял нито едно завещание за човек, притежаващ дори един милион освен в недвижимо имущество.

Остана по адвокатски смръщен, сякаш изобщо не беше впечатлен.

– И какво направи Хари с тези акции?

– Остави ги на мен заедно с всичко друго. Възползвах се от... как се казваше? Данъчното облекчение за съпрузи.

– Да, точно така. Човек може да завещае всичко на брачния си партньор, който няма да дължи данък наследство. Явно Хари е бил умен мъж.

– Интересното е, че той не се смяташе за умен. Беше скромен, работеше много, плащаше си дълговете, пестеше, купуваше акции и после остави всичко на мен. Искаше да направи нещо, за да помогне на синовете си, и, честно казано, опита какво ли не. Но ако те знаеха за портфолиото му, щяха да го побъркат. Затова не им каза за него. А после почина внезапно.

Рядко се случваше клиент, който иска обикновено завещание, да си служи с термини като „портфолио“ и „данъчно облекчение“. Вниманието на Саймън се обостри.

– Каква е стойността на портфолиото?

Елинон Барнет закри устата си с длан, все едно не можеше да каже. След това разтри очи и доби уплашен вид. Сними глас и попита:

– Всичко е строго поверително, нали?

– Вече уточнихме този въпрос, госпожо Барнет. Ако искате да ви изготвя добро завещание, трябва да знам какво притежавате. Стандартният вариант може би няма да е подходящ за вас.

Представяше си как новият документ става все по-обемен. Абонаментната такса за адвокатските му услуги също растеше и вече беше стигнала 5000 долара.

– Само ако знаеха! Моите приятелки, синовете на Хари... Но никой не знае, Саймън.

Той ѝ се усмихна успокоително, сякаш ѝ внушаваше: „На мен можете да доверите всичко“.

– Тези стени са от стомана, госпожо Барнет. Не пропускат нищо. Професионалната етика ме задължава да пазя всичките ви тайни.

Окуражена, тя скръцна със зъби и каза:

– Миналата седмица акциите струваха малко над шестнайсет милиона. Стойността им се променя, нали знаете.

Саймън си записа цифрата с безизразна физиономия, сякаш тя не беше нищо необичайно.

Елинон се приведе към него и попита:

– Това е много, нали?

– Така е.

– И доста рядко срещано?

- Бих казал, че да. Рядко имам клиенти с такова състояние.
Рядко ли? Всъщност никога.
- Не знам какво да правя с всичко това.
О, въпросите. И предложенията.
- Каква част са акциите на „Кока-Кола“?
– Към десет милиона. Около шест са на „Уолмарт“.
– А дивидентите?
– Както знаете, „Уолмарт“ плаща нищожни дивиденти, няколко цента на акция. „Кока-Кола“ са друга работа. Винаги плащат по четири процента годишно.
– Четири процента от десет милиона годишно?
– Там някъде. Малко над четиристотин хиляди. И сумата се трупа. Просто не знам какво да правя с тези пари. Ще ми помогнете ли, Саймън?
– Сигурен съм, че ще измислим нещо, но вече не става дума за обикновено завещание, госпожо Барнет. Изготвянето му ще отнеме известно време.
– Моля ви, наричайте ме Нети, така ми казваха на галено, но сега само шепа хора използват това име. Щом вие сте Саймън, аз ще съм Нети.
– Разбира се – каза той с възможно най-сладникавата си усмивка. Сближаваха се. – С тези приходи вероятно имате значителна сума в банката.
– Така е.
Настана кратко мълчание.
– Добре, колко?
– Почти четири милиона.
– В какви сметки са?
– Разплащателна, спестовна и срочен депозит. Но банката не е тук. Хари не смееше да работи с местните банки. Страхуваше се от любопитни погледи, които може да надникнат в сметките ни, а знаете колко обичат да клюкарстват хората. Затова работеше с „Ист Федерал“ в Атланта, една от най-големите банки.
– В Атланта?
– Живяхме в този град години наред. Нали знаете, че централата на „Кока-Кола“ е там?
– Да, разбира се.
Саймън нямаше представа къде се намира централата на „Кока-Кола“. Записваше си, а умът му работеше трескаво. Разлисти бележника си и започна на празен лист. Написа цифрата 10 000, а след нея – *абонаментна такса*.
– Нети, любопитен съм кой е наследник на активите ви в предишното завещание. На акциите и парите в банковите сметки.
Тя въздъхна, сякаш ѝ беше мъчително да говори за тези неща.
– Е, Саймън, това е една от причините да съм тук – не харесвам сегашното си завещание. Подписах го преди няколко седмици и оттогава съм не ме хваща.
– Кой го изготви?
– Един адвокат с кантора отсреща. Уоли Такърман. Познавате ли го?
– Естествено. Познавам всички адвокати в града.
– Имате ли му доверие? Свестен човек ли е?
– Да... не... донякъде може би. Уоли е симпатяга, но не бих го нарекъл приятел. Дали му имам доверие? Не съм сигурен. Защо, вие вярвате ли му?
– Вярвах му, но вече се колебая. Вижте, Саймън, не знаех кого да включа в завещанието си. Кой да получи парите и акциите, нали разбирате?
– Аха.

– Тогава Уоли ме убеди да оставя всичко на него. Във фонд, който той ще управлява. След смъртта ми щял да продаде акциите и да сложи парите в този фонд, така и не разбрах какъв точно, и после да дарява средства за любимите ми „благотворителни каузи“.

– И кои са любимите ви каузи?

– Нямам такива.

– Нито една ли?

– Не. Хари не обичаше да раздава пари. Казваше, че на него никой не му е дал нищо, когато бил беден и гладен младеж, така че защо хората да очакват да им даде даром нещо? Не мисля, че беше стиснат, а може и да е бил. Тъй или иначе, не сме давали пари за благотворителност.

– А след смъртта му, когато сте наследили всичко?

– Имаше едно благотворително дружество, което ми харесваше, или поне така мислех. Преди години гледах по телевизията предаване за паякообразните маймуни в Уганда. Измираха от глад заради някакви химикали, с които властите пръскаха. Клетите същества се спаружваха и измираха със стотици. Сърцето ми се скъса, затова изпратих хиляда долара на Фонда за опазване на паякообразните маймуни, имаха някакъв адрес в Бостън. Благодариха ми, подариха ми календар, направиха ме член на настоятелството, а после поискаха още пари. Изпратих втори чек, после още един, но те продължаваха да искат. Държаха да изпратят тук свой високопоставен служител да се запознае с мен и да ме заведе на обяд. А след това продадох името и адреса ми на някой друг и скоро пощенската ми кутия се задръсти с писма от хора, които се опитваха да спасяват китовете, бизоните, гепардите и канадските лакомци. Нищо не им изпратих. Положението стана нетърпимо и се наложи да си променя адреса за кореспонденция. После ФБР погна фонда. Оказа се, че всичко е било измама. Измъкнаха ми единайсет хиляди долара. Така че, не, Саймън, не се занимавам с благотворителност.

Той я слушаше, но мислите му кръжаха около онази невестулка Уоли Такърман от отсрещната страна на улицата, който беше включил името си в завещанието ѝ и щеше да контролира всичко. Беше крайно неетично – основание за изключване от адвокатската колегия, но пък на кого му трябва адвокатско разрешително, ако се къпе в пари?

Нети продължаваше да бърбори:

– Откакто подписах онова завещание, не спирам да се притеснявам. Редно ли е адвокатът да докопа всичко?

– Трябва да го прочета, Нети.

Тя извади кърпичка от един джоб и попи сълзите си.

– Извинявайте. Много съм объркана. Изобщо не ми се струваше редно да оставям всичко на господин Такърман, когото всъщност не познавам. Не беше много умно от моя страна, нали?

Не, разбира се. Беше пълна глупост. Но при вида на клиентката си, обляна в сълзи, уязвима и адски богата, Саймън стана още по-сърдечен.

– Ще се погрижа, Нети, вярвайте ми. Лесно ще оправим нещата. Понякога правилното управление на наследството изисква съществена част от активите да бъдат вложени във фонд, а адвокатът често става негов попечител.

– Адвокатски дрънканици.

– Да, извинете, но законът понякога е доста сложен. Нека да прегледам завещанието и после ще продължим.

– Добре.

Саймън се чувстваше зашеметен от вихъра на мислите си. Затвори бележника, сложи капачето на химикалката и каза:

– Вижте, утре имам работа във Феърхейвън, близо до дома ви. Да се срещнем в новия „Старбъкс“ на Милмонт Стрийт. Знаете ли къде е?

– Да, струва ми се, но нямам нищо против да дойда отново в центъра.

– Не, настоявам. Утре по същото време, в два следобед. Ще прегледам завещанието.

– Ами добре.

– Има още един деликатен въпрос, Нети, нещо, което мога да споделя само с вас. Матилда не е най-дискретният човек, когото съм наемал. Имали сме неприятности заради неспособността ѝ да пази тайна, а това е новина, която тя може да изтърси пред когото не трябва.

– Божичко!

– Именно. Скоро ще трябва да я уволня. Един адвокат не бива да има кречетало в кантората си. Дотогава обаче нито дума на нея. Ако ви потрябвам, ме търсете на мобилния телефон.

Той плъзна към Нети визитката си.